

30te Aar med en Løn af 1,100 Kr., og den stiger saa hvert 4de Aar med 300 Kr. 5 Gange, det vil sige, naar han er 34 Aar, faar han 1,400 Kr., naar han er 38 Aar 1,700 Kr., naar han er 42 Aar 2,000 Kr., naar han er 46 Aar 2,300 Kr., og naar han er 50 Aar 2,600 Kr. Men en 22—24-aarig Løjtnant skal allerede begynde med en Løn af 1,400 Kr. og stiger saa efter Avancement til 1,800 Kr. og 2,100 Kr. Den sidste Løn maa han være stegen til, inden han er bleven Kaptajn, og dette kan han ikke blive efter sit 42de Aar; saa man vil se, at Løjtnanternes Lønningsforhold ere meget bedre end Postfunktionærens, og saa bekoste disse endda selv deres Uddannelse, medens derimod Officererne have den store Fordel, at Staten bekoster deres Uddannelse.

Hvis vi saa ville se paa Centraladministrationens Embedsmænd, da fik vi jo fra den højtærede Finansminister forleden en Erklæring om, at der ikke i denne Samling kommer Forslag om en Forhøjelse af Lønningerne for disse Embedsmænd, de kunne vente; Nøden er ikke saa stor, at de behøve at faa nogen større Lønning, og det udtalte den højtærede Finansminister, uagtet netop han ligesom den højtærede Konseilspræsident i Januar Maaned udtalte, at der skulde komme en Forhøjelse af Officerslønningerne, selv udtalte, at i Løbet af denne Samling skulde der foreslaas en Forhøjelse af Lønningerne for Centraladministrationens Embedsmænd. Men hvordan stiller det sig nu for Centraladministrationens Embedsmænd, naar det er saa paatrængende nødvendigt at forhøje Officerslønningerne? Den almindelige Uddannelse til at blive Embedsmand i Centraladministrationen bestaar jo deri, at man bliver juridisk eller statsvidenskabelig Kandidat, det vil sige, at man selv bekoster sin Uddannelse, indtil man er 24—25 Aar gammel, og indtil den Tid ikke tjener noget, men tværtimod har ikke smaa Udgifter til sin Uddannelse. Naar man saa er bleven Kandidat, kan man meget godt faa Lov at gaa og vente 4—5 Aar, inden man kan faa Plads som Assistent i et af Ministerierne. Det vil sige, Assistent i Ministeriet bliver man først, naar man er ca. 30 Aar, og saa faar man 700—900 Kr. i Løn uden fast Stigning; det er til-

fældigt, om man rykker opad, det gør man kun, naar der bliver Afgang, og saa kan man stige indtil 1500—1600—1700 Kr. Der er Assisterter i Centraladministrationen, som efter ti Aars Tjeneste ikke have naaet en Lønning af mere end 1500 Kr., det vil sige, at der gaar fyrretyveaarige Mænd deroppe med en kostbar Uddannelse, som oppebære en Løn af 1500 Kr. Og saa kommer man nu og siger, at det er aldeles paatrængende nødvendigt øjeblikkelig at forhøje Lønningerne for Officererne. Det siger man fra Forsvarsministerens Side, det siger man fra Flertallets Side her i dette Ting, men samtidig siger Finansministeren: der kommer ikke noget Forslag om Forhøjelse af Lønningerne for Centraladministrationens Embedsmænd i denne Samling. Det rimer sig kun daarligt sammen. Hvad saa i øvrigt angaar Lønningerne i Centraladministrationen, ja saa gaar man, naar man er bleven Fuldmægtig i 40 Aars Alderen — det er den gennemsnitlige Alder for at blive kongelig Fuldmægtig — gennemsnitlig og er Fuldmægtig fra man er 40 Aar til 52 Aar — det er Gennemsnitsalderen for at blive Kontorchef —, og i den Tid oppebærer en kongelig Fuldmægtig en Løn af 1600 Kr. stigende hvert andet Aar med 200 Kr. til 2400 Kr.; dog kunne 18 Fuldmægtige i Finansministeriet stige til 2800 Kr. Det er den Løn, som kan opnaas deroppe i Centraladministrationen, indtil man i en Alder af ca. 52 Aar kan blive Kontorchef.

Se, hvis man nu vilde sige: ja, der er stor Grund til Misfornøjelse med Lønningerne oppe i Centraladministrationen, de ere alt for lave, men der trænges ogsaa til en Reform af Arbejdsmetoden i Centraladministrationen, og lad os nu spænde Embedsmændenes Misfornøjelse med deres Lønforhold som en af Hestene for den Vogn, der skal trække Læsset, naar vi skulle reformere vor Centraladministration, saa vil jeg i al Almindelighed sige, at det var fornuftig Tale, men den Tale kan ikke føres af et Parti og af en Regering, som slipper den samme Misfornøjelse indenfor Officerskorpset som Spore til en Reform af vort Militærvæsen. Thi det er klart, at hvis man overfor Centraladministrationens Embedsmænd siger: „I trænge til at faa forhøjet eders Lønninger, men vi skulle